

33. årsmøde for foreningen

Retten til Liv

lørdag den 5. april 2025

Bethel (IM), Kolding

Arbejdsberetning fra sekretariatet

v. landssekretær Ellen Højlund Wibe

EU

Jeg begynder med at rette kikkerten udad - mod Europa. Kort efter årsmødet sidste år fandt en afgørende afstemning sted i EU, der resulterede i et flertal for et beslutningsforslag, der krævede arbejde iværksat, der skulle indskrive *"fri, informeret, fuld og universel adgang til sikker og lovlig abort"* i **EU-charterets artikel 3**. Beslutningsforslaget var dog ikke bindende.

My Voice, My Choice

Men de radikale kræfter, der arbejder indenfor EU for at fremme abort i Europa, fortsatte efter afstemningen i et andet spor, men med samme mål: *"Sikker og tilgængelig abort i Europa"*, som det formuleres. De udnytter samme mulighed, som også One of Us gjorde tilbage i 2012-13, nemlig EU's borgerinitiativ. I april sidste år iværksatte de en underskriftindsamling med betegnelsen *"My Voice, My Choice"*, og hvis man opnår mindst 1 mill. underskrifter indenfor et år, så er Europa-Kommissionen forpligtet på at drøfte forslaget og træffe beslutning om hvilke foranstaltninger, der evt. skal træffes. Underskriftindsamlingen udløber i denne måned.

Forslaget fra *My Voice, My Choice* går ud på at skabe en lovgivning, der sikrer, at alle kvinder i EU vil kunne få en abort, også selvom det ikke er muligt i hendes eget hjemland. For så skal hun *kvit og frit* kunne rejse til et andet EU-land, hvor der ikke er samme begrænsninger ift. abort.

Dét er jo en de facto indførelse af abort som basal rettighed for *alle* kvinder i EU.

One of Us

I sådan en situation er det virkelig godt at have en "vagthund" i EU, nogen der holder øje med den slags mere eller mindre fordækte forsøg på at liste fri abort ind ad bagdøren, når nu fordøren er lukket. En sådan 'vagthund' har vi i One of Us og dens stab af meget kompetente folk, der arbejder inde i systemet med stor indsigt og kløgt. Jeg vil lige repetere, at det, der oprindeligt begyndte som et EU-borgerinitiativ One of Us i 2012-13, siden blev til en europæisk føderation af ca. 50 nationale pro life NGO'ere, og Retten til Liv har været medlem helt fra starten i 2014. Sidste år i november kunne vi derfor fejre 10-års jubilæum i Paris, og fra Retten til Liv var vi hele tre, der deltog: formanden, kommunikationssekretæren og jeg. Jubilæet blev bl.a. brugt til information og drøftelse af, hvordan vi mest effektivt reagerer på 'My Voice, My Choice' initiativet, når tiden er inde til det. Og det er den jo ved at være, for tidsfristen til undersamling af underskrifter er ved at være løbet ud. Og med de ca. 1,2 mill. de har opnået, vil forslaget gå videre til behandling i Europa Kommissionen, hvis ellers ikke der er for mange ugyldige stemmer imellem.

Det blev dog noteret til 10-års jubilæet med stor tilfredshed, at One of Us borgerinitiativet stadig er det mest vellykkede initiativ til dags dato med sine knap 2 mill. indsamlede underskrifter. Det blev også markeret og fejret til jubilæet i Paris.

Siden da har der igennem længere tid hver 14. dag været afholdt teamsmøde i One of Us regi, hvor en god strategi for en effektiv reaktion fra vores side er blevet drøftet og planlagt. Det vil I komme til at høre mere til meget snart.

EU-rapport

Jeg bliver ved EU lidt endnu, for i begyndelsen af februar udgav EU-parlamentet en rapport over de emner, der har optaget EU-borgere mest i 2024. Den største borgerbekymring i EU er: *Inkluder IKKE abort i EU-charteret!* Det blev til en suveræn førsteplads med 59.000 stemmer. 2. pladsen, som fik 16.000 stemmer, gik til borgere, der er bekymret over et forslag om at regulere forældreskab på tværs af EU-landenes grænser og med udsigten til, at det vil åbne døren for rugemoderskab som industri. One og Us spillede en vigtig rolle ift. at engagere folk til at deltage i undersøgelsen, og det vellykkede resultat må bl.a. tolkes som en negativ reaktion på det flertal i Parlamentet tilbage i april, der stemte for beslutningsforslaget om at indføre retten til abort i EU-charteret.

FN

Jeg retter lige kort kikkerten lidt længere ud i verden, mod FN i New York, hvor kræfter de sidste par måneder har arbejdet målrettet på at indskrive abort som en del af menneskerettighederne. Vores egen ligestillingsminister var for ca. 3 uger siden derovre til den 69. samling i FN's Kvindekommission, og hans budskab derfra lød, at der internationalt skal værnes om kvinders ret til at bestemme over egen krop – den velkendte omskrivning af retten til fri abort.

Men også der har kompetente folk ihærdigt kæmpet imod denne indskrivning af abort i Menneskerettighederne, og så sent som for et par dage siden kom resultatet fra deres indsats i et nyhedsbrev. Sebastian Lukomski, en af frontkæmperne, beskriver det sådan (i min oversættelse): *Vi stod ansigt til ansigt med en af de største, mest vrede, mest aggressive abort-fremstød, vi nogensinde har set i FN – og vi gik derfra med en sejr! Adgang til abort blev ikke erklæret som en universel rettighed i et globalt FN-dokument.*

Virkelig en vigtig og glædelig sejr!

Bøn og bufferzoner

Selvom disse frontkæmpere er meget vigtige, kan vi alle deltage i kampen, nemlig gennem vores forbøn, måske den vigtigste del af kampen overhovedet. Vi overgiver vores magtesløshed til Ham, der har al magt.

Men selv det med at bede er blevet problematisk visse steder. I Storbritannien har man indført bufferzoner omkring abortklinikker på hhv. 150 m. i England og Wales og 200 m. i Skotland, hvor der ikke må hverken demonstreres eller bedes. Ja, sågar tavs bøn i eget hjem kan være ulovligt i Skotland, hvis man bor inden for 200 meters afstand fra en abortklinik.

Loven kriminaliserer mao. nogle former for bøn i private hjem tæt på abortklinikker!

Jeg er ikke fan af J. D. Vance, USA's udenrigsminister, og mener også han forsømte nogen væsentlige ting i hin berømte tale til sikkerhedskonferencen i München. Men han havde jo en pointe i - med henvisning til disse bufferzoner i Storbritannien - at de udgør en trussel mod friheden i Europa, den åndelige frihed.

Weekendavisen bragte for nylig en artikel om bufferzonerne, og journalisten sluttede artiklen af med at berette om flere kvinder, der fortalte om deres dybe taknemmelighed over at have mødt nogen udenfor en abortklinik, der gav dem mod på – og også praktisk støtte og hjælp til at beholde det barn, de ventede. En overraskende positiv afrunding af artiklen.

Bøn

Bufferzone eller ej: Vi skal selvfølgelig blive ved at bede. Og det gør vi i Retten til Liv. Vi forsøger også at involvere mange andre til at bede med. Fordi vi ved, at abortkamp = åndskamp = bønskamp.

Her i fastetiden er det vores lille bønnehæfte, *40 Dage for Livet*, med en lille kort bøn til hver dag, vi har opfordret folk til at bruge. *40 Days for Life*, som det hedder på internationalt, startede i 2004 som et lokalt projekt i Texas, men har i dag spredt sig til store dele af verden.

Sidste år ved denne tid startede vi det, vi kalder en '*Forbøns-ring*'. Vi introducerede det bl.a. sådan: *Retten til Liv er ikke i knæ, men vi er på knæ, og det gør hele forskellen!*" En gang i ugen sender jeg en kort bøn ud til alle dem, der har skrevet sig på til at få en sms-bøn. Stor tak til alle jer, der beder med for sagen. Det er uendelig godt at vide, at – ja, nu er det 216 – der beder med på det konkrete bedeemne, jeg sender ud. På et tidspunkt var det for øvrigt FN og afgørelsen der, der var bedeemnet. Ketty Dahl, som tog initiativ til dette, spurgte mig i midten af februar, hvor mange der nu var med. Vi var omkring 170 på det tidspunkt. Så gik Ketty i gang med at kontakte sit netværk og opfordre dem til at være med. Hendes mål var at nå op på 200 inden 1. marts. Der gik mindre end en uge, så havde vi rundet de 200! Nogle gange er det de lavthængende frugter, vi bare lige skal få øje på – og gøre noget ved! Tak, Ketty!

Det blev bare til nogen udpluk fra områder, som har involveret min hverdag. Der var så meget mere, der kunne nævnes: Opmuntringer fra medlemmer, og nogen af dem fortæller om selvstændige initiativer på området. Møder, hvor jeg får mulighed for at lægge abortsagen frem, både for tilhængere og modstandere – og dem midt imellem. I søndags var det en prædiken over Maria Bebudelse i Fårevejle Frimenighed og i næste uge oplæg og debat med elever på Silkeborg Højskole. Og så er der de mange skoleelever, gymnasieelever og studerende, flest af de første, som hyppigt henvender sig omkring en stor opgave med en abortvinkel. Når jeg fodrer dem med de gode saglige svar, vi bl.a. har lært af vores amerikanske venskabs-prolife-organisation Equal Rights Institute, så oplever jeg gang på gang en positiv modtagelse og også lidt overraskelse. For de fleste er det første gang, de møder en saglig og velbegrundet argumentation imod abort.

Tilbage er at sige en tak

-til jer, der tager en frivillig tørn – i udvalg, ad hoc-opgaver.

-til mine dygtige og højt værdsatte kolleger.

-til bestyrelsen og dig, Kristoffer, for opbakning og støtte – og overbærenhed.